

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z odwołania M. W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Gdańsku
o zasiłek chorobowy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 23 października 2024 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku
z dnia 6 lutego 2023 r., sygn. akt VII Ua 81/22,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

[SOP]

UZASADNIENIE

W wyroku z dnia 6 lutego 2023 r., sygn. akt VII Ua 81/22, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku – w sprawie z odwołania M. W. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Gdańsku – oddalił apelację odwołującą się od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 5 października 2022 r., sygn. akt VI U 1095/17, w którym Sąd Rejonowy oddalił odwołanie M. W. od decyzji organu rentowego z dnia 13 września 2017 r., w której ZUS Oddział w Gdańsku odmówił M. W. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 3 marca 2017 r. do 25 maja 2017 r. wskazując, że M. W. została objęta dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym od

dnia 1 grudnia 2016 r., a niezdolna do pracy stała się od 17 listopada 2016 r. do 25 maja 2017 r.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego odwołująca się zaskarżyła skargą kasacyjną. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano, że w sprawie zachodzi nieważność postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.) określona art. 379 pkt 4 k.p.c. wskutek rozpoznania apelacji przez skład sądu sprzeczny z przepisami prawa (w składzie jednego sędziego zamiast trzech sędziów).

Skarżąca powołała się na uchwałę składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2023 r., III PZP 6/22 i wskazała, że w odniesieniu do postępowania przed Sądem Okręgowym spełniona została przesłanka nieważności postępowania określona w art. 379 pkt 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna odwołującej się nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie zachodzi nieważność postępowania sądowego (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżąca wykazała istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.

W uchwale składu siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2023 r., III PZP 6/22 – OSNP 2023/10/104, Sąd Najwyższy stwierdził, że rozpoznanie sprawy cywilnej przez sąd drugiej instancji w składzie jednego sędziego ukształtowanym na podstawie art. 15zszs¹ ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczegółowych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2021 r. poz. 2095 ze zm.) ogranicza prawo do sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP), ponieważ nie jest konieczne dla ochrony zdrowia publicznego (art. 2 i art. 31 ust. 3 Konstytucji RP) i prowadzi do nieważności postępowania (art. 379 pkt 4 k.p.c.) oraz postanowił nadać uchwale moc zasady prawnej i ustalił, że przyjęta w uchwale wykładnia prawa obowiązuje od dnia jej podjęcia.

W niniejszej sprawie zaskarżony rozpatrywaną skargą kasacyjną wyrok Sądu drugiej instancji został wydany w dniu 6 lutego 2023 r., a więc dwa miesiące przed podjęciem uchwały. Przyjęta w powołanej uchwale wykładnia prawa obowiązuje od dnia jej podjęcia, co Sąd Najwyższy umotywował argumentami dotyczącymi interesu społecznego oraz powagi i wizerunku sądownictwa w odbiorze opinii publicznej. Wydanie zatem orzeczenia przez sąd drugiej instancji w składzie ukształtowanym na podstawie art. 15zszs¹ ust. 1 pkt 4 ustawy z 2 marca 2020 r. w okresie do 26 kwietnia 2023 r. włącznie, nie może stanowić samoistnej podstawy do stwierdzenia nieważności postępowania na podstawie art. 379 pkt 4 k.p.c.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.

l.n

[a!]

